

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139965026704/facsimile.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Det er hjemme let, let at glemme,
Strax kun Foden er sat paa Land.
Siig til &c. &c.

3.

See! hvor fryder det Vand, som flyder
Strømmeviis ud af Klippens Slag.
Hast, du Svage, dit, dit at tage,
Hvad kan mørkne saa klar en Dag?
See! hvor &c. &c.

Nr. 327. - XXXIV.

1.

Her vil ties, her vil bies
Her vil bies, o svage Sind!
Vist skal du hente, kun ved at vente
Kun ved at vente, vor Sommer ind.
Her vil ties &c. &c.

hørt fra det billede, som digtet ellers bygger på. Ganske vist møder vi i 2, 4 udtrykket at sætte foden på land. Men hvis dette ikke betyder at komme over Jordensfoden, hvad der jo var tale om i det foregående digt, kan det forstås som et brorsonsk rydlingsbillede, der uheldigt har indstillet sig, idet han skulle tale om at nå himlen, se nr. 182, 6, 5-6, hvor billedet er Brorsons, samt nr. 157, 5, 6; 351, 2, 5; 349, 1, 1-4. — 2, 3: jfr. nr. 336, 1, 7-8. — 3, 2: *Klippens Slag* slaget på klippen.

Nr. 327 — XXXIV. Original. Man lør sikkert med A. D. Jørgensen (H. A. Brorson, 1887, s. 59-59) opfatte digtet som en dialog. Det må med andre ord regnes med til den gruppe inden for *Svane-Sang*, hvor der foreligger en vekseltale uden replikangivelse: nr. 290; 307; 308; 314. — en foretælse, som forklares ved, at Brorson ikke selv er udgiveren, ja ikke engang havde truffet egentlig bestemmelse om digtens udgivelse (se *Fortælle*, s. 29). Det, der taler for denne opfattelse, er først, at der veksles med *du* (v. 1, v. 3, v. 5-6) og *jeg* (3; *mig*, v. 6). Dernæst bliver den, der tiltales med *du*, kaldt *Due* (3, 1; 5, 1; 6, 1), et udtryk, som hos Brorson ud fra Højs. 2, 14; 5, 2 atter og atter betegner bruden (sjælen), se nr. 85, 9, 2; 236, 15, 2; 241, 6, 5; 314, 3, 3; 353, 5, 8, og når der i 8, 1 står *min Due*, må den, der siger det, være brudgommen (Jesus). I v. 4 derimod, hvor der siges *jeg*, kan Jesus ikke være den talende, da ordene: *Lad det nu fryse, lad mig nu gysse*, ikke ville passe i hans mund; her må det da være bruden, der svarer høit. Det samme må gælde v. 2, der hverken har »jeg« eller »due«, men som efter sit indhold — nærmest en indvending — passer som svar til v. 1 og igen får sit svar i v. 3. Digtet er her beskrevet med nr. 332: *Samtale mellem Brudgommen og Bruden*, og havde Brorson det lagt sidste hånd på *Her vil ties*, ville han formentlig have kunnet bruge samme overskrift og replikbetegnelser som der. Indholdet bliver da følgende: I v. 1 forærer brudgommen sjælen til at være stille og holde ud, hvad der er den eneste vej til at nå igennem til sommeren. V. 2: Bruden svarer med at vånde sig under den strunge vinters sendrægtighed. V. 3: Som opmuntrende svar